

«Angie Thomas ha escrit una novel·la impressionant, punyent i brillant, que serà recordada com un clàssic del nostre temps»

JOHN GREEN

fanbooks

ANGIE THOMAS

**THUG.
L'ODI
QUE
DÓNES**

ANGIE THOMAS

Fanbooks

Títol original: *The Hate U Give*

© del text: 2017, Angie Thomas

Autora representada per Lennart Sane Agency AB

© de la traducció: 2017, Scheherezade Surià López

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

© de l'art de la coberta: 2017, Debra Cartwright

Disseny de la coberta de Jenna Stempel

Primera edició: maig del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Infillibres

ISBN: 978-84-16716-34-0

Dipòsit legal: B. 7.765-2017

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

NO HAURIA D'HAVER VINGUT A LA FESTA.

No estic gaire segura d'encaixar-hi. I no és per cap bestiesa elitista. Hi ha alguns llocs on no puc ser jo mateixa. Cap versió de mi. La festa de les vacances de primavera del Big D és un d'aquests llocs.

M'obro pas com puc entre els cossos suats i segueixo la Kenya, amb els rínxols que li saltironen sobre les espatlles. A la sala hi ha una mena de boirina que fa olor de maria i la música fa vibrar el terra. Un raper demana a tothom que balli el Nae-Nae, seguit d'uns *heys* mentre la gent comença a cantar a la seva manera. La Kenya aixeca la seva copa i balla enmig de la gentada. Entre el mal de cap per la música eixordadora i les nàusees per la pudor de maria, serà un miracle si aconseguixo creuar la sala sense vessar la beguda.

Sortim de la massa. La casa del Big D està plena de gom a gom. Sempre m'havien dit que hi va tothom, a les seves festes de primavera —bé, tothom menys jo—, però, mare meva, no m'imaginava que hi hauria tanta penya. Les noies porten els cabells tenyits, arrissats, llisos o amb extensions, i em fan sentir supersenzilla perquè jo me'ls he recollit en una cua. Els nois s'han posat les vambes més noves i van amb els pantalons caiguts, i s'arramben tant a

les noies que ben aviat hauran de treure els preservatius. La iaia sempre diu que la primavera porta l'amor. La primavera a Garden Heights no sempre porta amor, però sí que promet bebès a l'hivern. No m'estranyaria gens si em diguessin que la gran majoria són concebuts la nit de la festa del Big D. Sempre la fa el divendres de la setmana de vacances de primavera perquè et cal el dissabte per recuperar-te i el diumenge per penedir-te'n.

—No em segueixis i vés a ballar, Starr, tia —diu la Kenya—. Ja ho diu, la gent, que et penses que ets diferent.

—No sabia que a Garden Heights hi vivien tants endevins. —Ni que la gent em conegui d'alguna cosa més que no sigui perquè sóc «la filla del Gran Mav que treballa a la botiga». Bec una mica i escupo la beguda. Sabia que hi hauria més que ponx de suc de fruites, però està molt més fort del que estic acostumada. No n'haurien de dir ponx, és alcohol pur. El deixo a la taula i dic—: Al·lucino que creguin que saben el que penso.

—Ei, només és un comentari. Fas com si no coneguessis ningú només perquè vas a aquella escola.

Fa sis anys que ho sento, des que els meus pares em van matricular a la Williamson Prep.

—M'és igual —remugo.

—I tampoc t'aniria malament si no vestissis... —Arrufa el nas mentre em repassa des de les vambes fins a la dessuadora ampla amb caputxa— així. No és la dessuadora del meu germà?

La dessuadora del nostre germà, de fet. La Kenya i jo compartim un germà més gran, el Seven. Tot i que ella i jo no som família. La mare d'ella és la mare del Seven, i el meu pare és el pare del Seven. És de bojós, ja ho sé.

—Sí, és seva.

—M'ho imaginava. Ja saps què més diu la gent. La penya creu que ets la meva nòvia.

—Creus que m'importa el que digui la gent?

—No! I aquest és el problema!

—Passo. —Si hagués sabut que seguir-la a la festa seria com participar en un d'aquests *realities* on et fan un canvi d'imatge radical, un *Extreme Makeover: Starr Edition*, m'hauria quedat a casa a veure reposicions d'*El príncep de Bel Air*. Les Jordan són còmodes i noves de trinca. No tothom pot dir el mateix. La dessuadora és massa gran, però m'agrada així. A més, em puc tapar el nas i deixar de sentir el tuf d'herba.

—Doncs no penso fer-te de mama tota la nit, així que espavila't —diu la Kenya mentre examina la sala.

La Kenya podria ser model, sincerament. Té una pell fosca perfecta —crec que no li surten mai grans—, uns ulls marrons ametllats i unes pestanyes llargues naturals. Té l'alçada perfecta per ser model, però no està tan esquelètica com els escuradents aquells que es passegen per les passarel·les. No repeteix mai modelet. D'això ja se n'assegura el seu pare, el King.

La Kenya és l'única persona amb qui surto per Garden Heights; és difícil fer amics quan vas a una escola a tres quarts d'hora d'aquí i ets una neneta que sempre està sola a casa i a qui només se li veu el pèl a la botiga de la família. És fàcil sortir amb la Kenya per la nostra relació amb el Seven. De vegades, però, és molt problemàtica. Sempre busca brega i no dubta a dir que el seu pare li clavarà una pallissa a qui sigui. I sí, és veritat, però m'agradaria que deixés de buscar baralla per poder treure's aquest as de la màniga. Jo també podria treure el meu. Tothom sap que és millor no buscar-li les pessigolles al meu pare, el Gran Mav, i encara menys als seus fills. Tot i això, no em veureu mai buscant merder.

És com ara, a la festa del Big D. La Kenya està mirant malament la Denasia Allen. No recordo gran cosa de la Denasia, però sí que no es cauen gaire bé des de quart. Ara la Denasia està ballant amb un paio al mig de la sala

i no mira la Kenya. Però anem on anem, la Kenya veu la Denasia i la fulmina amb la mirada. I el cas és que arriba un moment en què notes que t'estan observant, i la mirada incita a clavar una pallissa o a rebre-la.

—És que no la suportó! —diu la Kenya, enrabiada—. L'altre dia fèiem cua a la cantina, saps? Ella era darrere meu i no parava de murmurar. No va dir el meu nom, però sé que parlava de mi i deia que em volia enrotllar amb el DeVante.

—De debò? —Dic el que crec que he de dir.

—Ahà. I a mi ell no m'agrada.

—Ja ho sé. —Sincerament? No tinc ni punyetera idea de qui és el DeVante—. I què vas fer?

—I tu què creus? Em vaig girar i li vaig preguntar si tenia cap problema amb mi. I la tia va i em diu: «No parlava de tu». Però sí que parlava de mi, hòstia! Quina sort tens d'anar a aquell institut de blancs i no haver d'encastrar-te amb fresques com aquesta.

Quines penques! No fa ni cinc minuts m'ha dit que era una estirada perquè estudiava a Williamson i ara tinc sort?

—Al meu institut també en tenim, de fresques, creu-me. Els pendons són universals.

—Atenta, que avui ens ocuparem d'ella. —La mirada fulminant de la Kenya arriba al nivell més alt de fulminació. La Denasia nota com crema i la mira—. Ahà —confirma la Kenya com si l'altra noia la pogués sentir—. Mira.

—Espera. Que ens en ocuparem? Per això em vas demanar que t'acompanyés a la festa? Per tenir una companya de lluita lliure?

A sobre fa l'ofesa.

—Escolta, ni que tinguessis res millor a fer! O algú amb qui sortir. T'estic fent un favor.

—De debò, Kenya? Saps que tinc amics, oi?

Gira els ulls en blanc dramàticament. Durant uns segons només se li veu el blanc.

—Les nenes de casa bona del teu insti no compten.

—No són nenes de casa bona i sí que compten. —Crec. La Maya i jo ens portem bé. No estic gaire segura de la meva relació amb la Hailey últimament, però—. I, mira, si arrossegat-me a una baralla és la teva manera de donar un copet de mà a la meva vida social, passo. Amb tu tot és un drama!

—Siiiiisplaaaauuuuu, Starr! —Allarga el sisplau tant com pot. Massa—. Mira què farem. Esperem fins que s'aparti del DeVante, d'acord? I llavors...

Em vibra el telèfon a la cuixa i en miro la pantalla. Com que no he fet cas a les trucades, ara el Chris m'envia missatges.

Podem parlar?

No volia que anés així, la cosa

És clar que no. Ahir volia que anés d'una manera molt diferent, i aquest és el problema. Em guardo el mòbil a la butxaca. No sé què li vull contestar, però prefereixo fer-ho més tard.

—Kenya! —crida algú.

Una noia corpulenta de pell clareta i cabells llisos s'obre pas entre la gent cap a nosaltres. La segueix un noi alt amb una cresta afro negra i rossa. Tots dos abracen la Kenya i li diuen que maca que està. Jo no hi sóc.

—Per què no ens has dit que venies, tia? —pregunta la noia ficant-se el polze a la boca. Té les dents sortides de tant fer-ho—. Hauries pogut venir en cotxe amb nosaltres.

—Nah. Havia d'anar a buscar la Starr. Hem vingut a peu.

I llavors em veuen, a un pam de la Kenya.

El noi mig acluca els ulls i em mira de dalt a baix. Ar-rufa el nas només un segon, però me n'adono.

—No ets la filla del Gran Mav que treballa a la botiga?

Ho veieu? La gent sempre em diu el mateix, com si ho posés al meu certificat de naixement.

—Sí, sóc jo.

—Oh! —fa la noia—. Ja deia que em sonaves. Anàvem juntes a tercer, a la classe de la senyora Bridges; jo seia darrere teu.

—Ah. —Sé que ara és el moment en què se suposa que he de recordar-la, però no la recordo. La Kenya tenia raó: no conec ningú. Em sonen les cares, però no et quedes amb els noms ni les històries de la gent quan estàs fificant-los les coses a les bosses de la compra.

Però puc mentir.

—I tant, ja me'n recordo.

—Tia, no menteixis —diu el paio—. No la coneixes de res.

—Per què dius mentides? —cantussegen alhora la Kenya i l'altra noia. El noi s'hi apunta i es peten de riure.

—Bianca i Chance, va, porteu-vos bé —els diu la Kenya—. És la primera festa de la Starr. Els seus pares no la deixen anar enlloc.

La miro de reüll.

—Sí que vaig a festes, Kenya.

—L'heu vist en alguna festa, per aquí? —pregunta ella.

—No!

—Ha quedat clar. I abans que diguis res: les festes dels blancs amb pasta no compten.

El Chance i la Bianca riuen per sota el nas. Tant de bo la dessuadora se'm pogués empassar sencera.

—Segur que es foten fins al cul d'èxtasi, oi? —em pregunta el Chance—. Als blancs els encanten les pastilles.

—I escoltar la Taylor Swift —afegeix la Bianca, amb el dit a la boca.

D'acord, això sí que és cert, però no els ho dic.

—No, de fet, les seves festes són fantàstiques. Un dia, un va fer que el J. Cole actués a la seva festa d'aniversari.

—No fotis! De debò? —pregunta el Chance—. Hosti. Nena, convida-m'hi la propera vegada, que vindré de festa amb els blanquets de casa bona.

—Bé —diu la Kenya en veu alta—. Dèiem d'agafar la Denasia per sorpresa. Està ballant allà amb el DeVante.

—Quina fresca! —diu la Bianca—. Saps que ha estat xerrant de tu, no? La setmana passada a la classe del senyor Donald, l'Aaliyah em va dir...

El Chance gira els ulls en blanc.

—Ecs! El senyor Donald.

—Li tens ràbia perquè et va expulsar —diu la Kenya.

—Cony, és clar!

—Bé, doncs l'Aaliyah em va dir... —comença de nou la Bianca.

Em torno a perdre quan parlen dels profes i dels alumnes que no conec. No puc dir-ne res; ara..., que m'és completament igual. Sóc invisible. Aquesta sensació la tinc molt sovint per aquí.

Enmig de les queixes sobre la Denasia i els seus professors, la Kenya diu de prendre una altra copa, i tots tres marxen sense mi.

De sobte, sóc com Eva al jardí de l'Edèn després de menjar-se la fruita prohibida: és com si estigués despullada. Estic sola en una festa on no hauria de ser, i on gairebé no conec ningú. I la persona que sí que conec m'acaba de deixar penjada.

Fa setmanes que la Kenya em demana que vingui a la festa. Sabia que hi estaria la mar d'incòmoda, però cada cop que li responia que no, em deia que «era massa fina per a una festa a Garden». Em vaig cansar de sentir aquesta estupidesa i vaig voler demostrar-li que s'equivocava. El problema és que hauria calgut que baixés el Jesús negre per convèncer els meus pares que em deixessin venir. Ara el Jesús negre m'haurà de salvar si s'assabenten que sóc aquí.

La gent em mira amb posat de «qui és aquesta tia de la paret, sola tota l'estona?». Em fico les mans a les butxaques. Mentre faci com si res i vagi a la meua, tot anirà bé. Irònicament, a Williamson no em cal «fer com si res», no cal que m'esforci per ser enrotllada perquè ja ho sóc; sóc una de les poques negres que hi ha a l'escola. Aquí a Garden Heights m'he de guanyar el carisma i això és molt més difícil que comprar unes Jordan retro el dia que les posen a la venda.

És curiós això que passa amb els nanos negres. Mola molt ser negre fins que comença a ser difícil.

—Starr! —crida una veu familiar.

La gentada s'obre per deixar-lo passar com si fos un Moisès moreno. Els nois el saluden amb el cap i les noies estiren el coll per mirar-se'l. Ell em somriu i els clotets de les seves galtes desmunten aquesta imatge de paio dur que té.

El Khalil és un paio legal, no hi ha una manera millor de definir-lo. I jo em banyava amb ell. No, no d'aquella manera, sinó quan érem molt petits i rèiem perquè ell tenia cigala i jo allò que la seva iaia anomenava «patatona». Però juro que no era res pervertit.

M'abraça i fa olor de sabó i pólvores de talc.

—Què passa, tia? Feia l'hòstia que no et veia. —Em deixa anar—. No escrius mai ni res. On t'havies ficat?

—Estic molt enfeïnada amb l'escola i l'equip de bàsquet... —li dic—, però sempre estic a la botiga. Ets tu a qui no veiem mai el pèl.

Els clotets li desapareixen. S'eixuga el nas com sempre fa abans de dir una mentida.

—He estat ocupat.

És evident. Les Jordan noves de trinca, la samarreta blanca immaculada i els diamants de les orelles. Quan creixes a Garden Heights, ja saps què vol dir de debò això d'estar «ocupat».

Merda. Tant de bo *ell* no estigués tan ocupat. No sé si

vull plorar o fotre-li una hòstia. Però el Khalil em mira amb aquells ulls marrons i se'm fa difícil empipar-m'hi. Sento com si hagués tornat als deu anys, allà al soterrani de l'església, quan ens vam fer el primer petó mentre estàvem de vacances. De sobte, recordo que porto una dessuadora i que estic feta un fàstic... i que tinc parella. D'acord, potser ara mateix no li agafó el telèfon al Chris ni responc els seus missatges, però encara és meu i vull que la cosa segueixi així.

—Com està la teva iaia? —li demano—. I el Cameron?

—Estan bé. La iaia està malalta, però. —Beu de la seva copa—. Els metges diuen que té càncer o alguna cosa així.

—Hosti. Ho sento, K.

—Sí, li fan químió. Només l'amoïna haver de posar-se perruca. —Riu lleugerament i no li surten els clotets—. Es posarà bé.

És una pregària, més que una profecia.

—La teva mare ajuda, amb el Cameron?

—Que mona que ets, Starr. Sempre busques el millor de les persones. Ja saps que no ajuda gens.

—Ei, només preguntava. Va venir a la botiga l'altre dia. Fa més bona cara.

—De moment. Diu que vol desenganxar-se, però és la mateixa història de sempre. Estarà neta unes setmanes, després voldrà xutar-se un altre cop i ja hi tornarem a ser. Però com ja t'he dit, estic bé, el Cameron està bé i la iaia també. —Arronsa les espatlles—. Això és l'únic que importa.

—Ja —dic, però recordo les nits que he passat amb el Khalil al seu porxo, esperant que la seva mare tornés a casa. Ho vulgui o no, ella també li importa.

La música canvia i se sent el Drake pels altaveus. Moc el cap al compàs de la música i rapejo en veu baixa. Tot-hom a la pista de ball canta allò d'«hem començat a baix de

tot i ara som aquí». Alguns dies sí que som a baix de tot a Garden Heights, però, collons, encara tenim la sensació que podria ser molt pitjor.

El Khalil em mira. Prova de somriure, però llavors sacseja el cap.

—No em puc creure que encara t'agradi el ploramiques aquest del Drake.

Me'l miro sorpresa.

—Deixa en pau el meu marit!

—El teu maridet bleada. «Nena, ho ets tot per a mi, tot el que he volgut sempre» —cantusseja el Khalil amb una veu aflautada. Li clavo una empenta a l'espatlla i riu, i vessa la beguda pels costats del got—. Au va, si saps que canta així!

Li ensenyo el dit del mig per enviar-lo a pastar fang. Ell arruga els llavis i fa soroll com de fer un petó. Tants mesos sense veure'ns i sembla que no hagi passat el temps.

Agafa un tovalló de la tauleta i s'eixuga la beguda que li ha caigut a les Jordan, el model 3 Retro. Van sortir fa uns anys, però són superactuals. Costen uns tres-cents dòlars, i això només si trobes algú enrotllat a l'eBay. El Chris ho va aconseguir. Jo vaig trobar les meves per cent cinquanta, però calço un número infantil. Gràcies als meus peus petits, el Chris i jo podem portar vambes que facin joc. Sí, som d'aquesta mena de parelles. Merda, sí, però som guais, eh? I si ell aconsegueix deixar de fer l'idiota, estarem bé.

—Molen les vambes —li dic.

—Gràcies. —Les eixuga amb el tovalló i m'ho passo fatal. Cada cop que frega amb força, les vambes imploren que les ajudi. No, de veritat, cada cop que algú neteja malament una vamba tinc un disgust.

—Khalil —dic, a punt d'arrencar-li el tovalló de les mans—. O hi passes el tovalló suaument o fas petits tocs, però no la freguis d'aquesta manera, ostres.

Em mira amb una rialleta.

—D'acord, motivada. —Però, per sort, comença a fer-hi petits tocs—. Com que ha sigut culpa teva que me les hagi tacat, me les hauries de netejar tu.

—Et costarà seixanta dòlars.

—Seixanta? —crida mentre es posa dret.

—I tant. I en serien vuitanta si tinguessin les soles transparents. —Les soles de plàstic translúcid costen molt de netejar—. Tots els productes i merdes de neteja no són barats. A més, queda clar que tens pasta, si te les has pogut comprar.

El Khalil beu com si no li hagués dit res i després remuga:

—Collons, això està molt fort. —Deixa el got a la tauleta—. Digue-li al teu pare que passaré a veure'l aviat. Li vull parlar d'unes coses que tinc entre mans.

—Quin tipus de coses?

—Coses d'adults.

—Sí, és clar, com si tu ho fossis.

—Sóc cinc mesos, dues setmanes i tres dies més gran que tu. —Em pica l'ullet—. No me n'he oblidat.

Se sent xivarri a la pista de ball. Gent que s'escriดassa per sobre de la música. Els insults volen a tort i a dret.

El primer que he pensat? Doncs que la Kenya s'ha plantat als nassos de la Denasia com havia promès. Però les veus que sento són més greus que les seves.

Pam! Se sent un tret i m'ajupo.

Pam! Un segon tret. La gent arrenca a córrer cap a la porta i se senten més insults i baralles, perquè és impossible que tothom pugui sortir a la vegada.

El Khalil m'agafa de la mà.

Hi ha massa gent i massa caps arrissats per poder distingir la Kenya.

—Però la Kenya...

—Oblida-te'n! Marxem!

Em fa passar entre la gent empentant els que ens barren el camí i trepitjant peus. Només això faria que ens desaparessin, també. Busco la Kenya entre les cares de pànic, però no la veig. No intento mirar a qui han disparat o qui ho ha fet. Si no saps res, no pots delatar ningú.

Els cotxes passen volant pel carrer, i la gent corre en qualsevol direcció on no sonin els trets. El Khalil em porta fins a un Chevy Impala aparcat al costat d'un fanal. Em fa entrar pel seient del pilot i m'assec a l'altre. Les rodes grinyolen quan arranca i deixem el caos al retrovisor.

—Sempre hi ha alguna merda —remuga—. No hi pot haver una festa sense que algú acabi amb un tret.

Sembla els meus pares. Per això no em deixen «anar enlloc», com diu la Kenya. Com a mínim, no a Garden Heights.

Li envio un missatge a la Kenya amb l'esperança que estigui bé. Dubto que els trets fossin per a ella, però les bales van on volen.

La Kenya respon ràpidament.

Stic bé.

Acabo d veure aquella guarra. Ara mteix li cardo

1 pallissa.

On ets?

Ho diu de debò? Acabem de tocar el dos per salvar la pell i ella té ganes de brega? Passo de respondre aquesta merda.

L'Impala del Khalil està molt bé. No és d'aquests vistosos com els d'alguns paios. No li he vist llantes i el cuir del seient del davant està gastat. Però per dins és d'un verd llima vulgar, així que suposo que l'han tunejat en algun moment.

Furgo una de les esquerdes del seient.

—A qui creus que han disparat?

El Khalil agafa la pinta que guarda al portaobjectes de la porta.

—Deu ser un dels King Lords —diu mentre es pentina els costats—. Quan he arribat entraven alguns de la banda dels Garden Disciples. Alguna cosa havia de petar.

Assenteixo amb el cap. Fa dos mesos que Garden Heights és un camp de batalla a causa d'unes estúpides guerres pel territori. Jo vaig néixer sent una «reina» perquè el pare era un King Lord, però quan al cap de poc va deixar-ho estar, el meu estatus de reialesa al carrer es va esfumar. Però de tota manera, jo, si hagués crescut a dins de la banda, segur que tampoc no entendria això de barallar-se per uns carrers que no pertanyen a ningú.

El Khalil deixa la pinta a la porta i encén la ràdio, on se sent una cançó vella de rap que el pare ha posat ja un milió de vegades. Arrufo el nas.

—Per què sempre escoltes aquesta música tan vella?

—Què dius? No et flipis, el Tupac era autèntic.

—Sí, fa vint anys.

—I ara. Mira, escolta això. —M'assenyala, cosa que significa que ara ve un d'aquells moments filosòfics típics del Khalil—. El Pac explicava que *Thug Life* volia dir «*The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody*».

Arrufo les celles.

—I?

—Escolta! *The Hate U* —com *you*— *Give Little Infants Fucks Everybody*. *T-H-U-G L-I-F-E*. L'odi que dónes als nanos ens fot a tots, o sigui que tot allò que la societat ens dóna de petits, ens destrossa quan la vida se'ns gira en contra. Ho captes?

—És clar, tio.

—Veus? Ja t'he dit que encara és actual. —Assenteix amb el cap i rapeja seguint la cançó. Ara em pregunto què deu estar fent per «fotre'ns a tots». Encara que em sembla que ho sé, espero equivocar-me. I necessito sentir-ho d'ell.

—I en què has estat tan ocupat? —li pregunto—. Fa uns mesos el pare em va dir que havies deixat la botiga. No t'he vist des de llavors.

S'acosta més al volant.

—On vols que et porti, a casa o a la botiga?

—Khalil...

—A casa o a la botiga?

—Si vens merda d'aquella...

—Això és cosa meva, Starr! No t'amoïnis per mi. Faig el que he de fer.

—I un colló. Saps que el meu pare t'ajudaria.

S'eixuga el nas abans de mentir.

—No necessito ajuda de ningú, em sents? I aquella feina que em va donar el teu pare no em va ajudar gaire. Em vaig cansar d'escollir entre tenir llum o poder menjar.

—Pensava que la teva àvia treballava.

—Abans sí. Quan es va posar malalta, aquells pallassos de l'hospital li van dir que l'ajudarien. Dos mesos després, no podia complir les obligacions a la feina perquè, quan et fan químio, no pots tragar aquells cubells de les escombraries enormes. I la van fotre fora. —Va sacsejar el cap—. Quina gràcia, eh? *L'hospital* la va despatxar perquè estava malalta.

A l'Impala ens quedem tots en silenci llevat del Tupac, que pregunta «En qui creus?». Jo ja no ho sé.

Em torna a vibrar el mòbil; deu ser el Chris que em demana perdó o la Kenya que vol reforços contra la Denasia. Però a la pantalla apareixen els missatges en majúscules del meu germà gran. No sé per què ho fa. Deu pensar que així m'intimida. En realitat em fa empenyar.

ON PARES?

VAL MÉS Q TU I LA KENYA NO ESTIGUEU EN
AQUELLA FESTA.

HE SENTIT Q HAN DISPARAT ALGÚ

L'única cosa pitjor que uns pares protectors són els germans grans protectors. Ni el mateix Jesús negre em pot salvar del Seven.

El Khalil em mira.

—El Seven, oi?

—Com ho saps?

—Perquè fas cara de voler donar un cop de puny a algú, quan parla amb tu. Recordes aquell cop a la teva festa d'aniversari quan no deixava de dir-te quin desig haviess de demanar?

—I li vaig clavar una bufetada als morros.

—I la Natasha es va empipar amb tu perquè vas fer caïllar el seu «nòvio» —diu el Khalil rient.

Faig cara d'exasperada.

—Em treia de polleguera veure-la com perdia el cul pel Seven. Crec que la meitat de les vegades venia només per veure'l.

—No, era perquè teníeu les pel·lis del Harry Potter. Quin nom ens fèiem dir? Els Tres del barri. Més inseparables...

—...que el nas de Voldemort. Que patètics que érem.

—Molt —replica ell.

Riem, però és com si faltés alguna cosa. Falta *algú*. La Natasha.

El Khalil mira a la carretera.

—Ja fa sis anys. Que fort, no?

El soroll d'unes sirenes ens sobresalta i pel retrovisor veiem unes llums blaves que centellegen.